

„Какво би било, ако дадѣхъ тѣзи пари на бѣдно-то дѣте!“.

Той се рѣши най-послѣ да отиде да го намѣри въ градината. Безъ да се обади на майка си, той излѣзе безъ да може да го съгледа нѣкой отъ слугитѣ.

Върви Славчо изъ улицитѣ и все за едно мислѣше: гдѣ ще намѣри малкото просяче и какъ ще му даде паритѣ.

Слѣдъ малко той пристигна въ градината и ходи доста врѣме изъ неѣж, безъ да може да го види негдѣ.

По едно врѣме, Славчо съгледа бѣдното дѣте, че навлиза въ една улица и безъ да се бави ни минута, трѣгва слѣдъ него.

Бѣдното дѣте бързаше да си отиде по-скоро у дома.

Още нѣколко крачки и Славчо ще го настигне . . . Той не си снимаше очитѣ отъ него. Искаше му се да му извика, но не се рѣшаваше.

Така, безъ да усѣти, Славчо се отдалечи до края на града, гдѣто никога не е ходилъ.

По едно врѣме, бѣдното дѣте се изгуби отъ прѣдъ неговитѣ очи: то влѣзе въ една ниска и полу-срутена кѣщица.

Славчо заблѣза добрѣ, кѣдѣ влѣзе то и, безъ да се подвоуми, влѣзе и той слѣдъ него.

Тукъ за него бѣше всичко ново; единъ малъкъ и мръсенъ дворъ, ниски и тъмни стаи — пусто на всѣкъдѣ. Не се виждаше ни една жива душа изъ двора. Колко противно му се видѣ всичко, като си помисли малко за тѣхната кѣща.

Гдѣ да влѣзе сега? Какво да направи? — Той се исправи насрѣдъ двора и не се рѣшаваше на нищо.

Най-послѣ, Славчо се рѣши да влѣзе въ кѣщата.

Щомъ отвори вратата той се стресна отъ това що видѣ: една суха и блѣдна жена лежеше на срѣдъ стаята. Близко до неѣж стоеше, седнжло, бѣдното дѣте, което той дирѣше.

Въ стаята бѣше съвършено тъмно и влажно.

— Охъ, мамо, днесъ нищо не можахъ да испросѣж! Единъ богатъ челоуѣкъ ме испѣди, като . . . то прѣстана да говори, като видѣ Славча на вратата.